

LOV OG EVANGELIUM

Oppbyggelig blad gitt ut av Norsk Luth. Lekmannsmisjon

Nr. 9

November 1972

8. årgang

Hva er kristendom?

Av Øyvind Andersen

I dag skal vi gå litt videre med det vi snakket om sist, og se på resultatet av menneskets fall i synd. La oss be sammen først. Kjære Jesus, jeg ber om at du vil se til oss mennesker som er så gjennem ødelagt av synd som vi er, at du vil tale til oss om disse ting og gjøre at vi virkelig tar denne tale inn over oss, så du Herre kan få frelse oss, slik som du har tenkt. Jeg ber igjen om det vi trenger for denne stunden, både for mitt vedkomende og for dem som hører på. Amen.

Når vi skal se litt på resultatet av menneskets fall i synd, kan vi sammenfatte det slik: for det annet er døden kommet inn i verden, For det første har menneske mistet guds bilde, for det tredje er lidelsen kommet inn i verden. Hele skaperverket er lagt under lidelse for menneskets skyld.

Når det gjelder dette første, at mennesket har mistet guds bilde, betyr det på ingen måte at mennesket opphører å være en person. - Mennesket har sitt viljeliv, sitt forstandsliv, sitt følelsesliv, men hele personlivet er ødelagt av synd etter falle. Mennesket har ikke lenger en fri vilje, slik som det hadde da det ble skapt. Med fri vilje mener vi ikke det at mennesket i det daglige liv kan gjøre mange ting som det vil, eller la det være. Man kan gå gjennem en dør eller la det være, man kan gå på et møte eller la det være, man kan

spise eller man kan la det være, men dette har ikke noe med fri vilje å gjøre. Med fri vilje mener vi at mennesket kan ikke ville Gud, det kan ikke av egen fri vilje det som Gud vil. Mennesket ønsker ikke Gud, det har ikke lyst til Gud. Tvert imot kjenner det ulyst til Gud, og lyst til det som er Gud imot. På den måte ner menneskets person blitt en annen enn det var før.

Og skal vi se litt mer på dette rent spesielt under de synspunkter som vi tidligere har nevnt om menneskets gudbilledlighet, så kan vi først si litt om den religiøse side ved gudbilledligheten, at fra å være vendt til Gud er mennesket vendt fra Gud, fra å være i samfunn med Gud er mennesket kommet bor tfra Gud. Det er blitt et skille mellom Gud og mennesket. Mennesket lever nå i sin egen verden, fremmed for Gud. Hva det innebærer skal vi se litt på senere.

Videre, når det gjelder den sosiale side ved gudbilledligheten, forholdet mellom mann og kvinne, så er dette blitt preget av seksualitet. Det å være gift, står for den ugifte som en lyst, og for den gifte som en tvangsstand. Det er kommet inn i mennesket som et formål å leve etter sine lyster, og det er blitt bestemmende i stor utstrekning for hvordan et menneske innretter sitt liv på jorden, og hvordan de tenker og resonerer og bedømmer

alle ting. Det er vår tid et eneste sammenhengende vidnesbyrd om. Når det gjelder den kulturelle side ved gudbilledligheten, at menneske er skap til å legge jorden under seg, til å herske over den på Guds vegne, så misbruker mennesket dette til å herske over hverandre, til å utfolde makt til fordel for seg selv. Kort sagt, mennesket er blitt et annet enn det var i skapelsen.

Videre, er døden kommet inn i verden. Døden er først og fremst en åndelig død. Det vil si at mennesket lever i en eksistens borte fra Gud, adskilt fra Gud. Mennesket er, som det heter i Guds ord, død i sine synder og overtredelser. Og vi kommer til å se litt nærmere på det. Med denne følger så den legemelige død. Det er et stadium i dødens utvikling. Nå tenker jeg på de mennesker som ikke blir frelst. For frelseste mennesker er døden noe helt annet. Men nå tenker jeg på mennesker som får utfolde seg i sin naturlige tilstand. Og det tredje stadium i dødens utfoldelse, er den evige død. Som altså ikke betyr en utslettelse, som mange vil ha det til idag. Men det betyr en *evig eksistens borte fra Gud*. Og hva det innebærer, det kan vi ikke en gang ane.

Når vi nå skal se litt nærmere på hva dette betyr rent praktisk for oss, for det er jo det vi må ha frem i forgrunnen her, da skal vi sammenfatte det ut fra et synspunkt vi finner i Romerbrevets 3. kap. Vi skal der lese nå fra vers 9 til og med 18 : «Hva da, har vi noen fordel? Nei, aldeles ikke. Vi har jo før anklaget både jøder og grekere at de alle sammen er under synd, som skrevet er: Det finnes ikke en rettferdig, enn ikke en, det finnes ikke en som er forstandig, det finnes ikke en som søker Gud, alle er avveket, alle tilhope er vi blitt uduelige, det finnes ikke noen som gjør godt, det finnes ikke en eneste. Deres strupe er en åpnet grav, med sine tunger gjorde de svik, ormegift er under deres leper, deres munn er full av forbannelse og bitrhet, deres føtter er snare til å utøse blod,

ødeleggelse og usælhet er det på deres veier, og freds vei *kjenner de ikke, det er ikke guds frykt for deres øyne.*» Så langt fra Rom. brevets 3. kap.

Her blir det konstatert at alle mennesker, både de som har og ikke har Guds ord, de er alle sammen under synd. Det er vår situasjon etter at synden kom inn i verden. Og vi kan da spørre: Hva er egentlig synden? Hva var det mennesket kom inn igjennom fallit? For å svare på det kan vi sitere fra Rom. 1, 18 : «For Guds vrede åpenbares fra himmelen over all ugadelighet og urettferdighet hos mennesker som holder sannheten nede i urettferdighet». Merk deg at Guds vrede åpenbares over ugadelige. Det står ikke her over alle som har syndet, for vi som er frelst og tror på Jesus vi har også synd i vårt liv, men vi kommer likevel ikke under Guds vrede. Men legg merke til *hvem* der står at Guds vrede åpenbares over, *ugadelighet*. Det vil si de som lever uten Gud, de som klarer seg uten Gud, eller om du vil de som vil være sin egen Gud, sin egen Herre, sitt eget forsyn, de som kjenner sannheten men ikke vil bøye seg for den. Urettferdighet betyr, som de hørte, at man *holder sannheten nede i urettferdighet*. Det vil si at man kjenner den, men vil ikke bøye seg for den. Hva viser dette? *Det viser selvlivet*, for å si det med ett ord. *Synden er selvlivet, selviskheten*. Du hører det når jeg sier egenrettferdig, egenrådig, egensindig, eller kort og godt egen. Du hører det også når jeg sier selvgod, selvsikker, osv. kort og godt selvisk. Å hevde seg selv, og være seg selv nok overfor Gud er ugadelighet. Å være det overfor sine medmennesker er egoisme, og fra denne selviskheden er det alt ondt kommer. Denne selviskheden ble plantet inn i oss gjennom den fristelsen som vi snakket om i forrige leksjon. Satan sa nettopp, og det er det som er gått inn i oss, I skal bli liksom Gud. Akkurat, mennesket, skal bli liksom Gud, mennesket vil være sin egen Gud. Å kjenne

Bladet Lov og Evangelium

Bladet blir sendt gratis til alle som sender eksp. namn og adr. Blir halde opp med frivillige gaver

Red. Amund Lid, tlf. 75. Norheimsund
Eksp.: M. Skumsnes, Horneland, Stord
Postgiro: 42887, Stord

Utgjevarpoststad: 5400 Stord
Norsk Luthersk Lekmannsmisjon:
Formann: Olav A. Dahl,
boks 95, 5401 Stord. Tlf. (054) 10 482
Kass. Sverre Bohn, Norheimsund
postgiro nr. 68213
Bankgiro: Vikøy Sparebank,
Norheimsund 3530.07.09492
S. Botnens Boktrykkeri, 5401 Stord

Guds løfte til de frelste

Himmel og jord skal forgå, men ikke et av mine ord, sier Herren. Den som tror på Bibelens ord og bygger på Skriftens grunn, han har alt det han trenger for livet her på jorda og i dødens stund.

Her en dag leste jeg et ord fra 2. Moseb. 15, 3, som ble til velsignelse for meg. «Du fører ved din miskunnhet dette folk som du forløste. Du leder dem ved din kraft til din hellige bolig.» Det jeg stanset ved var Herrens miskunnhet og Herrens kraft, som han fører og leder sine gjenloste ved på veien fremover til Herrens hellige bolig.

Først må Herren få vise oss sin miskunnhet, og hva den innebærer for en fortapt synder og hvor absolutt nødvendig den er for oss. Det er en stor hemmelighet, som ingen kan forklare for oss, det må åpenbares ved den Hellige Ånd. Får vi ser inn i Guds miskunnhet, da vil vi se at Ordet innebærer mye sann fred, glede og frimodighet.

Ordet innebærer også den *kraft* vi trenger, i alt det vi strever med og som er tungt å bære. Det står at han oppholder oss ved *sin kraft* (1. Pet. 1, 5). Denne Herrens kraft har vi i himmelen, i den Herre Jesus, og den ølir virksom i oss når Ånden åpenbarer Jesus og hans verk for våre hjerter. Korsets evangelium er en *Guds kraft* til frelse, for hver den som tror det, og det er Herrens kraft i livets kamp og strid. Jesus er alt, og foruten ham finnes intet som har verd utover dette korte og forgjengelige menneskelivet.

Men Herrens velsignelse gjelder også dette livet på jorden. Jeg leste 5. Moseb. 28, 8: «Herren skal byde velsignelse å være hos deg i dine lader og å følge deg i alt det du tar deg fore, og han skal velsigne deg i det land Herren din Gud gir deg.» Dette må bli nåde på nåde. Å, hvor usigelig god Herren er, og mot meg især!

Men ordet forteller også hvordan det vil

godt og ondt, sa sjelefienden i fristelsen, og det gjentar seg nettopp. Mennesket vil finne normen for rett og urett i seg selv. Det vil avgjøre ut fra seg selv, ut fra sine såkalte behov, hva som er sannhet og løgn, hva som er godt og hva som er ondt. Mennesket vil, sagt kort og godt, være sin egen Gud og sin egen herre, og ut fra det følge alt ondt. Enten du tenker på krig, nød, konsentrasjonsleirer, eller du tenker på umoral, usedelighet, eller du tenker på egenrettferdighet og alt som har med naturlig religiositet å gjøre, det at mennesket er fremmed for Gud i sin egen religiositet, alt sammen kommer det fra selv-livet. *Synden er selvlivet!* Og det som konstateres om oss mennesker nå etter syndefallet, er at under dette er vi etter at vi er falt i synd. Og det innebærer to viktige kjensgjerninger, som vi da kommer tilbake til under vår neste leksjon. Vel møtt neste gang.

Avskrive fra lydband etter bibelkurs
halde i Norea Radio.

gå dem som ikke vil høre når Herren vil frelse dem, men vil gå sin egen vei. Da vil følgen bli forbannelse, sier Ordet i det samme vers. Det må være ondt for Herren å se på alle dem som ikke vil høre på ham, han som elsker dem så at han gav avkall på himmelens herlighet og gikk i døden for å frelse dem. Vi er dyrt kjøpt, ved Jesu Kristi dype blod. Priset være hans navn! Det er godt at vårt liv er skjult med Kristus i himmelen, der er det i trygg forvaring.

For en del år tilbake var jeg en tur til sjøs. Da lå vi en gang i Valpareiso, der forskjellen på flo og fjære er meget stor. Vi hadde en sikkerhetskjetting fra båten, festet i land, en ansvarsketting i tilfelle av at uvær skulle sette inn. Og uvær der nede kan være meget harde, det fikk vi oppleve. Hele natten kjempet vi mot uværet, for å binde båten med trosser. Men ikke før hadde vi skiftet trosse forut, før den brast akterut, og slik holdt vi det gående hele natten. Men det som berget oss var ankerkjettingen som var festet i land, for den var festet i fjellet. Dette har talt til meg mange ganger.

I Hebr. 6 står det noe om å ha sitt anker innenfor forhenget. Den grunnen holder. — Skriften sier den er trygg og fast.

Vi er ofte opptatt med å sette opp våre egne fortøyninger, så Herren må sende uvær for å vise oss at de holder ikke. Men den sjel som har sitt anker innom forhenget, den er trygg gjennem alle stormer i livet og i døden.

Jeg har fått se og erfare hvor nødvendig det er å bruke Ordet fra Gud, så i den siste tid har Bibelen blitt mere kjær for meg. Ordet er Ånd og liv, og når jeg gjennom det får se inn i frelsen, se at Jesus er min stedfortreder og har tatt det hele ansvar for meg overfor Gud, da blir jeg så glad. Da er jeg fri, virkelig fri, «Sønnen har gjort meg virkelig fri! Fri ifra nøden, dommen og døden, amen, halleluja!»

Når jeg får se inn i evangeliet, da blir jeg så trygg, og tanken på alt det onde og tung

som møter oss blir ikke så skremmende lenger. Når Jesus er med oss, hvem er da imot oss, for han har all makt i himmel og på jord. Det er stor nåde å få rekne med Jesus, og det står skrevet at den som setter sin lit til ham kommer aldri på skam. «Alt det du treng for himmel og jord, er gøymt i det eine ord — Jesus.»

Det finnes så mye i vår tid som vil holde oss borte fra Ordet, og Satan får det til å se så fint og naturlig ut. Men gjennom alt har han som mål å få oss bort fra Ordet, og lykkes det da er vi i hans makt. Han får det til å se så naturlig, nødvendig og godt ut, som for eksempel å trimme. Det er blitt så populært i vår tid, og det sies at det er så nødvendig for å bevare helsen. Men merk deg at det er søndagen som skal brukes til det. Den dagen som Gud har gitt til hviledag, og fremfor alt til å lese og høre Ordet, så vi kan bevare og beholde sjelens helse. Og det triste er å se at mange av de troende deler syn med verden, og setter legemets helse fremfor sjelens frelse og fornyelse. Vi er nok inne i den store frafallstiden, da Satan setter alt inn på å få oss bort fra Ordet, og dermed bort fra Jesus. Han unner ingen å bli frelst, og å bli bevart i nåden til vi er hjemme hos Herren. Mange forførende ånder er gått ut i verden, sier Skriften. Og Jesus sier at i den siste tid skal mange si at her er han, og der er han, men gå ikke der inn.

Måtte Gud få vekke oss og åpne våre øyne, så vi kan finnes våkne og rede når han kommer. Det er bare Herren som kan vekke oss, og holde oss våkne, ved Åndens tale til menigheten gjennom Skriftens ord. Våk og bed, for tida heretter er kort!

En broder i Herren.

Menneskets uhyggeligste øyeblikk

Av den finske prost Urho Muroma

Vi har alle opplevd uhyggelige stunder, og når vi tenker på dem, kjenner vi ennå frystninger ned etter ryggen. Du har hatt slike opplevelser, og jeg har hatt det.

For å belyse den bibelske sannhet, som jeg har til hensikt å fremlegge, skal jeg fortelle om den første gang i mitt liv da jeg fikk en virkelig oppskakende opplevelse.

Det var våren 1909. Jeg tok studenteksamen. På den tid var det slik at elevene på alle skoler måtte komme til Helsingfors Universitet for å gjennomgå muntlige prøver i alle fag før de fikk studentluen.

Også vi, russen i Helsingfors Finska Skola, innfant oss naturligvis til de muntlige prøver ved Universitetet. Min siste tentamen hadde jeg i latin for professor Gustafsson. Det gikk ganske dårlig, og samtidig som professoren ved slutten av tentamen meddelte hvem han godkjente, sa han til meg. «Hvis alle de andre professorene godkjerner Dem, gjør jeg det også.»

Jeg visste at alle de andre professorene hadde godkjent meg og dro derav den sluttning at professor Gustafsson også skulle gjøre det.

Den 13. mai om kvelden kom jeg til Universitetet i Helsingfors i den gode tro at jeg skulle få min studentlue. Vi sto en skare på flere hundre i den store salen da professor leste opp navnene, det ene etter det andre. Så kom turen til vår skole. Også mitt navn ble opplest samt ordene: «Ikke godkjent, fornyet prove i latin om en måned.»

Jeg opplevde en så forferdelig stund at jeg ennå i dag minnes den. Jeg holdt på å besvime. Jeg lente meg mot en soyle i nærbeten, og alt svartnet for øynene mine da en jublende skare av unge menneséer skyndte

seg forbi meg ned i første etasje for å sette studentluene på hodet. Salen tömtes. Jeg vandret langsomt langs koridoren og følte som om jeg hadde fått et klubbeslag i hodet. Jeg gikk inn i et auditorium. Derfra hadde man utsikt over Senatstorget. Der så jeg min mor og mine brødre med blomster i hendene og også den piken som jeg gikk sammen med. Skarer av studenter skyndte seg ned trappene, glade og lykkelege, og fra torget hørtes kraftige hurra-rop. Det kjentes som min sjel ble gjennomboret av et tital kniver.

Etter en stund begynte jeg å gå langsomt hjemover. Ved kveldsmåltidet spurte min far: «Hvordan kunne det gå slik for deg?» Jeg forklarte at professor Gustafsson hadde lovet å godkjenne meg hvis de andre professorene gjorde det. Og da jeg ved slutten av hver tentamen hadde hørt av vedkommende professor at han godkjente meg, dro jeg den sluttning at professor Gustavsson også skulle godkjenne meg. Han sa uttrykkelig til noen at han ikke godkjente dem, og disse kom således ikke til Universitetet i det hele tatt.

Min far kjente denne professoren ganske godt, og han gikk neste morgen for å høre hva dette berodde på. Professor Gustavsson hadde tatt frem sin notisbok og sagt: «Her har skjedd en feiltagelse. Det beror på at jeg i denne bokn har notert hvem jeg har godkjent og hvem jeg ikke har godkjent, men ved din sønns navn er satt et spørsmålstegn. Fra det professormøtet, hvor disse spørsmål ble behandlet, måtte jeg skynde meg til en annen sammenkomst. Derfor overlot jeg min notisbok til min venn som satt ved siden av meg, og sa at han ved hjelp av mine notater like bra som jeg selv kunne finne ut hvem som var godkjent eller ikke. Men jeg nevnte

ikke noe om det spørsmålsteget. Og når har det sikkert gått slik at da din sønns navn ble oppropt, forsto ikke denne min venn hva spørsmålsteget betydde. Da der ikke uttrykkelig var skrevet godkjent, antok han at dette spørsmålsteget betydde det samme som ikke godkjent. Og så hadde han på en annen måte enn jeg ville ha gjort viss jeg selv hadde vært til stede.»

Dette var en dårlig trøst for meg. En måned etter møtte jeg til tentamen. Studiebøkene og vitnesbyrdet var ferdigskrevet. Tentamen varte omtrent 15 minutter, professor Gustafsson trykket min hånd. Det va ralt.

Ennå i dag kan jeg i min sjel oppleve liksom en fjern hildring av hvorledes det kjentes i den stund da jeg hørte mitt navn og ordene «ikke godkjent.»

Etter dette har jeg hatt mange oppskakende opplevelser. Min far døde i mine armer. Min mor ble overkjørt av en bil. Tre av mine barn er døde. Hvert dødsfall har vært forbundet med noe oppskakende. Men et sjokk av helt spesiell karakter ga den opplevelsen den unge russen hadde, nettopp da han holdt på å bli student. En stund med alle største forventning i et ung manneskes liv ble forvandlet til en stund med den aller frykteligste skuffelse.

Et enda større sjokk kunne ha ventet meg hvis ikke Gud hadde vekket meg til å forstå hvilken alvorlig sak kristendommen i virkelighet er.

Hvis du noen gang har stått ved dødens port, så vet du at det ikke er tale om noe uvesentlig når man fra denne tiden må gå over i evigheten.

Også en slik stund har jeg opplevd og erfart hvor nødvendig det er at mennesket da har en god samvittighet og et rent hjerte, at det har sitt forhold til Gud og mennesker i orden. Bare den som virkelig har syntsforlatelsens fred i sitt hjerte, kan overskride denne grense uten frykt.

Kjære leser! Du må ikke utsette din om-

vendelse og ditt oppgjør med Gud og mennesker til denne siste stund, da de kroppslige smertene allerede kan være så store at all din kraft går med til å utholde dem. Man ønsker ikke lenger omvende seg når man befinner seg i en slik prøvelse.

Det er likevel nødvendig at du omvender deg hvis du ikke vil ha en enda mer oppskakende opplevelse enn den jeg hadde den vårvelden.

Jesus vil skåne deg for en forferdelig stund, og derfor sier Han i slutten av sin bergpreken (Matt. 7, 21-23) følgende ord: - «Ikke enhver som sier til meg: Herre! Herre! skal komme inn i himmelenes rike, men de som gjør min himmelske Faders vilje.

Mange skal si til meg på hin dag: Herre! Herre! har vi ikke talt profetisk i ditt navn, og utdrevet onde ånder ved ditt navn, og gjort mange kraftige gjerninger ved ditt navn?

Og da skal jeg vitne for dem: Jeg har aldri kjent eder. Vik bort fra meg, I som gjorde urett!

Forkastet!

Det er oppskakende å lese dette bibelsted, for her er det ikke tale om uduelige mennesker, men om mennesker som trodde at de kjente Herren. Og når det sies om dem at de hadde profetert ved Jesu navn, drevet ut onde ånder ved Jesu navn og gjort mange kraftige gjerninger ved Jesu navn, så var det utvilsomt tale om mennesker som var blitt dopt i Jesu navn, og enda mer om personer som hadde en fremtredende stilling i menigheten.

Og nå kommer disse mennesker til himmelenes port, men porten stenges for dem, og de hører bare dette forferdelige ord: *Forkastet!*

Et helt lignende bilde maler Jesus for våre øyne i Luk. 12, 23-28. «En sa da til ham: Herre! er det få som blir frelst? Da sa han til dem: Strid for å komme inn gjennom den trange dør! for mange, sier jeg eder, skal søke å komme inn, og ikke være i stand til

det.

Fra den stund av da husbonden har reist seg og lukket døren, og I da begynner å stå utenfor og banke på døren og si : Herre ! lukk opp for oss ! da skal han svare : Jeg vet ikke hvor I er fra.

Da skal I begynne og si : Vi åt og drakk for dine øyne, og du lærte på våre gater !

Og han skal si : Jeg vet ikke hvor I er fra. Vik bort fra meg alle I som gjorde urett !

Der skal være gråt og tenners gnidsel når I får se Abraham og Isak og Jakob og alle profetene i Guds rike, men eder selv kastet utenfor.»

Her er det igjen tale om mennesker som har lyttet til Herrens forkynnelse og til og med deltatt i nattverden. Men når de en gang kommer til himmelmens port, merker de at denne port er stengt for dem og hører dette uhyggelige ord : *Forkastet!*

Jeg vil også minne om Jesu lignelse om de ti jomfruene. Fem av dem var kløke og femdårlige, sier Herren. Og dere husker hvorledes disse dårlige ble holdt utenfor en lukket dør i nattens mørke. Herren kjente dem ikke. (Matt. 25, 1—13).

Det sjokket jeg fikk i min ungdom på Universitetet er en bagatell sammenlignet med hva jeg kunne få erføre en gang hvis jeg kom til himmelmens port og kanskje fant den stengt for meg og hørte ordene : «Jeg har aldri kjent deg. Vik bort fra meg.» *Forkastet!*

Naturligvis kan det gå slik også for en prest. Det er ikke umulig å tenke seg at Jesus, da Han uttalte disse alvorlige, advarende ordene, også hadde oss prester i tankene.

Luther anvendte en gang et særdeles kraftig ord som lyder : «Bakveggen i helvete er full av prester». Han tenkte riktig nok i denne sammenheng på katolske prester, men kan vi være sikre på at dette lutherord ikke også kan gjelde en luthersk prest ?

Martensen-Larsen forteller i sin bok «Om døden og de døde» flere hendelser som beslyser dødsøyeblikket og hva noen mennesker har opplevd straks etter sin død. Han forteller blant annet om to prester som hadde studert sammen og samtidig var blitt ferdige med sine studier. Disse to hadde kommet overens om at den av dem som først døde, skulle komme og åpenbare seg for sin kamrat. Det hadde gått et tital år da den ene av disse menn, som da virket som prest i en menighet i Nord-Jylland, en natt våknet av at noen sto ved hans seng. Han kjente igjen denne sin prestevenn, som bare sa disse ord til ham : «Det gikk ille for meg !» Og i det samme forsvant han. Følgende morgen ringte presten til Felsnburg, der han visste at hans venn virket som syskehusprest, og fikk høre at denne den foregående natt døde av lungbetennelse.

Dette er et alvorlig ord for oss som er Herrens tjener. Det kan også for en annen gå slik at når han kommer til himmelmens port, merket at den er stengt og får erføre : «Det gikk ille for meg !»

Hvordan skal man kunne forstå at et menneske som ifølge Jesu beskivelse kjenner Herren, går for å høre Guds ord og deltar i nattverden, ja, til og med profeterer i Jesu navn, likevel kan bli forkastet ?

I disse menneskers gudsforhold må der finnes en grunnfeil, etter som Herren i alle tre nevnte tilfeller anvender uttrykket : «*Jeg har aldri kjent eder.*»

Det kan ikke være tale om en frafallen, for en frafallen har jo Herren en gang kjent, men det må være tale om mennesker som har et skinn av gudfryktighet, men fornekter dens kraft (2. Tim. 3. 5).

Etter boken : Hvem er en kristen

Merkene på Jakobs stav

(1. Moseb. 32, 10). Av Ole Rolfsnes

I den gamle tid var ikke skrivekunsten oppfunnet, men de viktigste begivenheter ble fortalt fra slekt til slekt. I det ovenfor sittende vers ser vi at Jakob hadde funnet seg en stav, da han som ung mann reiste fra hjemmet. Det er meg fortalt at for hver begivenhet i sitt liv satte han et merke på denne stav, på samme måte som vi fører dagbok over viktige ting i vårt liv.

Livet viser at vi kan sette varige merker etter oss, og det både vonde og gode merker. I Jakobs liv finner vi mange slike merker. De første merker satte han i sitt hjem. Brødrene Esau og Jakob hadde den fordel at de fikk vokse opp i et troende hjem. Men her ser vi at også i et troende hjem kan der bli satt dårlige merker av og på dem som vokser opp der.

I første Mosebok kap. 25—28 fortelles det at Isak holdt mest av Esau, mens Rebekka satte Jakob høyest. Slike forhold er et dårligt merke i et hjem. Der slike ting viser seg, der vil det ikke bli noe godt forhold i hjemmet. Det neste merke lærte han av sin mor. Det var å fuske, og det fulgte Jakob en stor del av hans liv. Det var da hun kledde ham i et geiteskinn for å tilvende seg velsignelsen. Ved denne handling forte hun inn i familien fiendskap mellom brødrene, og hun fikk betale dyrt da hennes kjære gutt måtte romme fra hjemmet. Dere som er mor eller far må av dette lære å ta dere i vare for å lære barna å fuske, så dere ikke lik Rebekka må betale dyrt for en slik synd.

Så kommer noe som har vært meg til trøst, og vel også mange andre, når vi er redd for de unge som må reise ut fra hjemmet i en ond verden der synden og lasten har overhånd. Vi tenker på hvorledes det vil gå dem, men Gud vil finne dem der ute. Vi ser her at

Jakob var ikke kommet langt ut i ødemarken før Gud møtte ham, i en drøm, der han gikk ensom. Av første Moseb. 28, 11-fg. ser vi at Jakob skjønte at dette var Guds kall til ham. Slik har det gått mange en ungdom som var rolig i sitt hjem, men da de kom ut og ble ensom møtte de Guds kall. Men det gikk nok mange som Jakob, de utsatte omvendelsen til en annen gang med et løfte: Vil du være med meg, skal du være min Gud. (1. Moseb. 28, 20). Et slikt overbevisende kall har sin store betydning, selv om det ikke blir fulgt, for det er ikke lett å viske ut av minne og samvittighet.

Det neste som må hende en ungdom lik Jakob, det er valg av livsstilling. Mange har valgt en gal livsstilling, en som de ikke har noen forutsetning for å makte, og dermed blir hele livet feil. Her vil jeg be både foreldre og lærere at de prøver å hjelpe de unge å finne en livsstilling.

Deretter kommer valg av livsledsager. En har sagt at her er det 23 muligheter for ikke å få den rette. Jakob kostet det i alle fall nye arbeide og strev for å få den rette, og det som koster mye er verdifullt.

Mange ganger har jeg tenkt på hva grunnen kan være til de mange skilsmisser. Da har jeg kommet til at den største årsak må være valg av feil ektemake. Det har vel i første omgang kostet forlite, for det som er kostbart skiller en seg sent med.

Når så dette mål er nått, bygner familielivets prøver. Jakob hadde funnet den rette livsstilling og livsledsager. Men merket fra hjemmet fulgte ham, for han begynt å fuske for å bli rik, og dette satte ham i dårlig forhold til hans arbeidsgiver. Det går an å tilvende seg mye ved fusk også i dag, men før eller siden vil det bli oppdaget. Jakob for-

søkte å flykte med sin rikdom, men han ble innhentet. Videre fikk han vite at Esau kom imot ham fra den andre vei. Her møtte han følgende av sin synd, og da ble Jakob redd. Slik vil det gå alle når synden blir levende, og vi står ansikt til ansikt med følgende av vår synd.

Da blir vi alle redd, og da vender vi oss til Gud og ber om nåde, slik Jakob gjorde. Denne strid har for mange av oss vært hård. Men når Gud tar oss til nåde blir alt vel. Da kan vi utbryte med Jakob : «Jeg har kjempet med Gud, og mitt liv er frelst» (1. Moseb. 33, 30, gammel oversettelse). Fra den dag av hører vi ikke mer om fusk i Jakobs liv.

Også i vårt liv blir der forandring etter at vi er frelst. Da blir det fars store ønske at også barna må bli frelst. Det ble Jakobs store sorg, at han så sønnene ble hårde og ugudlige. Bare en så ut til å ville følge

fars tro, det var Josef. Men dermed fikk han sine brødre til fiender, som til sist solgte ham, til fars store sorg. Mange ganger kan det også se ganske håpløst ut for oss og når vi ber for våre barn. Men Gud vendte det til det gode for Jakob, da han fikk møte sin sønn, ikke bare som frelst, men også som profet. Da ble gleden stor, som den blir når noen av våre barn blir frelst.

Til slutt leser vi i Hebr. 11, 21 : Ved tro velsignet Jakob døende hver og en av Josefs的儿子 og tilbad bøyet over knappen på sin stav. Han ble en bestefar som nedbad Guds velsignelse over sine barne-barn, bøyet over knappen på sin stav. På denne stav var nok mange merker, som minnet om Guds omsorg og velsignelse. Å ha en bestefar som nedber Guds velsignelse over sin slekt, det er den største arv noen kan få.

Våre tankar og Herrens vegar

Av Amund Lid

For mine tanker er ikke dykkar tankar, og dykkar vegar er ikkje mine vegar, seier Herren (Esa. 55, 8).

Skrifta viser mange døme på at Herren sine tankar og våre tankar ikkje fell saman, og at våre vegar ikkje er dei same som Herrens vegar. Me kan berre nemna dei tankane Josef sine brør hadde då dei selde bror sin, og Skrifta sitt vitnemål om dei tankar Herren hadde med Josef og alt det han måtte gjennomgå. Herrens tanke var at Josef skulle bli Israels redningsmann når dei helt på å setja livet til i hungersnaua. De tenkte det til det vonde, men Herren vende det til det gode, vitna Josef for brørne sine. Vidare kan me nemna eit døme til: Jødane gjorde seg opp sine tankar om Messias ut frå det Skrif-

tene vitna om han. Dei tenkte han ville bli ein stor og mektig herførar, som skulle fria dei ut frå romarvelde og reisa opp att Israels stordom. Men det var ikkje Guds tanke. Gud ville senda dei ein frelsar, som kom i ein fattig og ringe skikkelse, for å lida og døy for syndene deira. Mine tankar er ikkje dykkar tankar, seier Herren.

Det me treng framom alt anna, det er å læra Herren sine tankar å kjenna og å tenkja som han. Sameleis å læra Herren sine vegar å kjenna, for å gå på dei gjennom livet. — Jesus seier at det evigelivet er å læra den einaste sanne Gud å kjenna, og den han utsende Jesus Kristus (Johs. 17).

Menneske kjenner ikkje Gud eller Jesus ut frå si eiga natur, heller ikkje Guds tankar og

vegar. Skal me læra å kjenna dei, må me gå til Guds ord. Som våre tankar kjem fram og blir kjend gjennom våre ord, slik blir også Guds tankar kjend gjennom orda han har tala gjennom Skrifta — Bibelen». Ikkje berre Guds tankar, men også Guds vegar, lærer me å kjenna ved Guds ord og gjerningar.

Men ordet åleine er ikkje nok for å læra Gud å kjenna. Jødane hadde Guds ord, men ut frå ordet gjorde dei seg opp *sine eigne og feilaktige tankar* om Messias. Og på grunn av sine feilaktige tankar kjende dei han ikkje, og tok ikkje imot han, då han kom. Jesu eigne læresveinar forsto heller ikkje Guds veg til frelse, då han tala om at han skulle lida og døy, for det står at dei skyna ikkje kva han tala om. Det var først gjennom *erfaringa av hans ord* og ved *den Heilage Ande si openberring av Skriftene* at dei lærde å kjenna Guds veg til frelse. Slik også for oss. Jesus sa: Når Anden kjem skal han leida dykk fram til heile sanninga.

Guds veg til frelse

Når det gjeld vår frelse, viser Skrifta klart at Herrens tankar er ikkje våre, og vår veg til frelse er ikkje Herrens. Når tanken på å bli frelst vaknar hjå oss menneske, så er det vår første tanke og spørsmål: *Kva skal eg gjera for å bli frelst?* Vår tanke er alltid at *noko må gjerast*, og at det er eg som må gjera det. Men slik er ikkje Guds tanke. Han visste at det som må gjerast, det kunne ingen av oss makta, og difor tenkte Gud ut ein annan veg.

Herren tenkte på vår frelse før me var skapt, og han bestemte at han ville senda Sonnen — Jesus — for å gjera det som gjerast måtte til vår frelse. Difor seier Skrifta: Det som var umogeleg for lova, på grunn av kjøtet (umogeleg for oss), det gjorde Gud, då han sende sin eigen Son i syndig kjøts likning — osv. (Rom. 8, 1-fg.) Det er årsaka til at Skrifta svarar: Tru på den Herre Jesus så skal du bli frelst. Guds tanke og veg er altså: Me skal bli frelst ved *tru på det den*

Herre Jesus har gjort i staden for oss, då han leid og døydde i staden for oss på krossen. Dine gjerningar vil aldri strekka til for Gud, men det gjer Jesus og hans gjerningar for deg. *Min nåde er deg nok*, seier Gud, det vil seia Jesus og alt det han har gjort for deg ved sitt liv og sin død og oppstoda.

Menneske sin tanke er at skal eg bli frelst så må eg bli eit anna og betre menneske. Eg må ta avstand frå synda, lyda Guds ord og lov, bli rettferdig, god, sann, ydmyk osv. Du tenkjer at skal du bli anerkjent av Gud og menneske som ein kristen, då må du ta det alvorlig, og tru på Gud og eliska Gud og dine medmenneske, eiga nød for andres frelse, sorg over synda osv. Ja, skal du bli anerkjent for Gud må du eiga alt dette og mykje meir, og det må dertil vera ekte og fullkomment for Gud. Menneske sin tanke gong krisar alltid om menneske sjølv, derfor strevar og strir ei vakt sjel med seg sjølv og forbedrar seg sjølv i håp om å bli anerkjent av Gud.

Kva tenkjer så Gud om dette? Han seier i ordet at det som er noko, eller sokjer å bli noko i seg sjølv og i menneskauga, det er ein styggedom for Gud. Kva synest du om eit menneske som strevar for å ta seg betre ut i dine augo enn det er? Truleg likar du også best dei som kjem som *den dei er*, og *som dei er*. Det gjer også Gud! Sjå på dykker kall, brør, det var ikkje mange vise etter kjøtet som blei kalla, ikkje mange maktige, ikkje mange høgætta. Men *det som er därleg i verda*, det valde Gud seg ut så han kunne gjera dei vise til skammar, og det som er veikt i verda, det valde Gud seg ut, så han kunne gjera det sterke til skammar. Og det som er lågt i verda og vanvyrdt, det valde Gud seg ut, det som ingen ting er, så *han kunne gjera det til inkjes som er noko*, så *ikkje noko kjot skal rosa seg for Gud* (1. Kor. 1, 26 fg.)

Er det ikkje godt at Gud tenkte onnorleis

enn oss, og la ein annan veg til frelse enn
me?

Den truande sitt liv

Også når det gjeld vårt liv som kristen, tenkjer Herren ansleis enn me, og skulle me gá vår veg ville det ikkje bli Herrens veg.

Då eg blei frelst ved trua på Jesus, så tenkte eg at eg ville bli ein god kristen, ein lydig og sigrande kristen, som kunne vera eit salt og eit lys som viste andre vegen til Gud. Og eg gjekk inn for å verkeleggjera mine tankar og ynskje i livet, ved å stri mot synda om meg og i meg, prøvde å leva etter Guds ord og vera lydig mot Guds vilje, og streva etter å bera Åndens frukter: Kjærleik, glede, fred, langmod, mildskap, godleik, truskap, spaklynne og fråhald. Dette må vel seiast å vera gode tankar og forsett, og som ein kunne tro Gud var interessert i, og ville leggja alt tilrette for meg.

Men Guds tanke og veg var ein annan. Det heile mislukkast, og godt var det. Skulle mine tankar og forsett lukkast, så ville det enda i fariseisme. Og ein farisear er ikkje hverken salt eller lys som ledar andre til Kristus, berre dit han sjølv lever.

Eg fekk sjå at eg elska synda og meg og mitt meir enn Gud, sökte eiga ære framfor Guds ære, at eg var veik og misslukkast i kampen mot synda, og makta ikkje å lyda Gud. I staden for å bli mild og langmodig, viste det seg at eg var hard og hissig og tolde lite av andre. Så til sist innsåg eg at det var visst ikkje stoff i meg til å leva som ein rett og god kristen.

Den dagen den erkjenninga fekk rom i hjarta gjekk eg ein annan veg. I staden for å kjempa mot synda, kjempa for å halda den i age og inne så den ikkje fekk rá over meg, så måtte eg erkjenna at slik var eg og makta ikkje å bli onnorleis. Det var ein mørk dag. Då ropa eg til Gud om han kunne frelsa ein slik. Då opna Anden Skrifta, så eg fekk sjå at alt dette eg kjempa med og mot, det hadde Jesus lide for og sona ved sitt blod og sigra

over. Synda kan plaga oss og lova døma oss, men der er inga fordøming for dei som er i Jesus Kristus (Rom. 8). Då fekk eg sjå at Jesus er vårt liv (Kollos. 3, 1 - fg.) I han og det liv han levde på jorda, lever eg rein og rettferdig inne for Gud.

Då miste synda si makt, for hjarta og sinn blei oppteke med Jesus og evangeliet — i staden for synda og lova. Mørket klarar du ikkje bera ut frå eit rom kor du kjempar, men kveik eit lys der inne og lyset driv mørket bort. Slik er det og i det hjarta der Jesus og evangeliet kjem inn.

Når Jesus får leva i hjarta og tanke blir også livet nytt. Då blir me vitne, som sjølv går nåevegen til nådestolen i trua og finn miskunn og får nåde til hjelp i rette tid, ikkje i teori men i dagleg praksis og erfaring. Dei som lever der, *dei* er både salt og lys, som viser veien til Jesus.

Å byggja Guds rike.

Også her er ofte våre tankar og vegar andre enn Herrens. Menneske forsøkjer ofte å påverka det naturlege menneske sin medfødde religiøse natur, for å få det til å leva kristeleg, ved påverknad av kjensle og vilje. Når så eit menneske er kome dit at det vil bli ein kristen, blir det lært opp til å føra seg som ein kristen og leva på kristeleg vis, og engasjert i kristen teneste og arbeid. Men kjøt er og blir kjøt, kva måte det så lever på, og kan ikkje sjå Guds rike eller koma inn i det, seier Skrifta.

Skal eit menneske bli frelst, må det ein ny fødsel til, og det må frelsast ut frå denne verda (Gal. 1, 4), ut frå denne vrangsnudde ætta (Ap.gj. 2, 40). Derfor talar Gud til samvitet for å vekkja oss til å sjå vår fortapte tilstand, og kallar oss til trua på Jesus og det frelsesverk Gud har gjort ferdig for oss i han og ved han.

Menneske har helst tanke for — og ans for å byggja det ytre og synlege Guds rike, slik me ser det i kyrkja, organisasjonar, frimenigheter og misjonsarbeid ute og heime, og er

Jeg vil synge

tilfreds når det går bra. Men dette er ikkje Guds rike, berre stillasen eller reidskapen som Gud kan bruka til å byggja sitt rike, om den Heilage Ande er i det og får bruka det som han vil.

Jesus seier at Guds rike det er inne i eit menneske, eit åndsrike. Det består i trøst i Kristus, samfunn i Ånden, hugsvaling i kjærleik, medkjensla og miskunn (Filip. 2, 1), utolefysing ved trua på Jesu Kristi rettferd (Rom. 3, 21 - fg.) i rettferd, fred og gleda i den Heilage Ande (Rom. 14, 17). Åndens frukt er kjærleik, fred, langmod, mildskap, godeleik, truskap, spaklynne, fråhald, mot slike er ikkje lova (Gal. 5, 22-23). Guds rike er den Heilage Ande sitt verk, bygt ved evangeliet inne i menneskesjela.

På same måte som menneskeånda brukar vår lekam som sin reidskap, brukar den Heilage Ande menneske og det ytre av Guds rike som sin reidskap til å frelsa menneske. Lekamen er ein nyttig reidskap så lenge vår ånd lever i den og brukar den, men er verdlaus når vår ånd forlet den. Slik er det også med Guds rike. Så lenge den Heilage Ande bur i ein frelst syndar, og bur i — og virkar gjennom den ytre menighet, er den ein nyttig reidskap for Anden. Men er ikkje den Heilage Ande der eller har måttå forlate den, då er det heile dødt og verdilaust for Gud.

*Jeg vil synge om min kjære Herre Jesus,
jeg vil takke Ham for alle slag og sår.
Takk, du sonet har min store syndebrode,
kun i deg jeg og idag meg hvile får.*

*Mange år jeg gikk i mørke, tvil og uro,
gråt og ba og leste i ditt kjære ord.
Takk, du Hellig Ånd som åpenbarte Jesus!
For mitt hjerte ble du dyrebar og stor.*

*Tenk at du min kjære Frelser har forlikt oss
med en hellig Gud som vredes på all synd.
Du gikk villig inn i våre kår på jorden,
drog oss alle opp av syndens dype dynd.*

*Jesus takk, du levde livet til Guds ære!
Dette livet får jeg regne med som mitt.
Du var alt for Gud, ja slik jeg skulle være.
Slik en Frelser er det til oss alle gitt.*

*Nå du har din plass inntatt der i det høye,
der du taler, ja du legger fram min sak.
For en trøst for en som bare gjør deg møye.
Takk for nåde, takk for omsorg hver en dag.*

*Kjære sjel som ennå ut i verden vanker:
Dine synder har Han båret helt på seg.
Jeg vil innby deg til redningsmannen Jesus.
Alt Han gjorde har Han også gjort for deg.*

*Tenk når vi en gang i himlens skjønne saler
skal få se vår kjære Frelser som Han er!
Da vi evig fri fra syndens sorg og kvaler
skal få glede oss med alle frelest der.*

RAGNA BRENTØY.